

АНТИТИВІР 2020

ВСЕ БУДЕ
ДОБРЕ.
ЧИ НІ?
ЩОДЕННИК
СКЕПТИКА,
АБО НАЙГІРШИЙ
СЦЕНАРІЙ

Гольдіна
Олександра

ВСЕ БУДЕ ДОБРЕ. ЧИ НІ? ЩОДЕННИК СКЕПТИКА, АБО НАЙГІРШИЙ СЦЕНАРІЙ

Гольдіна Олександра

20.05.2020

Я сподівалася, що все буде не так. Хоча, звісно, я знала, що так станеться. Я реалістка й не вірю ані в удачу, ані в «каркання». Моя релігія – раціоналізм, мій оберіг – скептицизм. (Гарна фраза, еге ж?) Але я до останнього відчайдушно мріяла, що станеться інакше.

Ну що ж, тепер на мені лежить ця місія – розповісти, як все було насправді. Ця розповідь вже готова. Залишилося лише її відредагувати, бо я ненавиджу, коли в текстах є помилки.

26.01.2020

Сьогодні вранці, гортаючи стрічку в Фейсбуці, я побачила щонайменше десяток новин про якийсь коронавірус. З постів та мемів я зрозуміла, що це новий вірус, на який хворіє купа китайців, бо вони жерли кажанів. Бідолашні. Кажани. Ну і китайці теж. У школі я поділилася своїми думками з Поліною. (Примітка 20.05.2020: Поліна була моєю найкращою подругою.)

— Та не хвилюйся, Саш, – сказала Поля. – До нас цей вірус все одно не дійде.

— Поль, я не впевнена, – кажу. – Ти ж теж знаєш, що люди – кретини. Зараз ці китайці заразять весь світ!

Поліна лише закотила очі.

— Са-а-аш! Звичайно, люди кретини, але, блін, ти така песимістка! Тебе послухати – вся цивілізація мала загинути ще в еру динозаврів!

— Полю, в еру динозаврів не існувало ніякої цивілізації! Homo Sapiens...

— Саш, та заспокойся! Реально, хвати умнічати!

(Примітка 20.05.2020: з тих пір я щодня мимоволі згадувала цей діалог. Мені постійно казали “хвати умнічати”. Але що поганого в тому, що я маю унікальну пам’ять і хочу ділитися з людьми своїми знаннями? Риторичне питання, бо більшість людей самозакохані бовдури. Після того, що сталося, хто зі мною не погодиться?)

30.01.2020

Сьогодні до школи десь зо чверть мого класу прийшла в масках. Щоправда, на обличчях вони довго не протрималися – однокласнички відразу почали на них малювати, писати різноманітні матюки, жбурлятися ними... Кумедно. Дуже. Я мала респіратор – будівничий, із жовтою міткою. У Поліни була звичайна медичинська маска. Розмовляючи зі мною, вона посунула її на підборіддя.

Розмови всі були про коронавірус. Хоча, правильніше буде сказати не розмови, а жарти. Я не люблю гумор. Гумор отупляє людей, вони починають сприймати світ несерйозно та втрачають можливість думати неупереджено.

Вчора я до пізньої ночі читала про COVID-19 і нині намагалася поділитися з Поліною своїми прогнозами.

— Дивися, Поль, є дуже багато варіантів, як буде розвиватися хвороба. Вже є хворі в інших країнах, тож, враховуючи безвідповідальність людей, найімовірніше протягом тижня в Україні з’являться перші підтверджені випадки коронавірусної хвороби. Хоча, я читала про тести на ковід, і на їх результати треба досить довго чекати...

Звичайно, в Україні вже є хворі. Питання тільки, сотні їх чи тисячі...

Поліна нічого не відповідала. Не знаю, чи вона взагалі мене слухала.

15.02.2020

Щодня я чекаю на новини про появу перших хворих на COVID-19 в Україні, а їх немає і немає. Дивина! Упевнена, в нас вже купа заражених, тільки про них не розповідають. Можливо, людям просто не роблять тести на коронавірус, а списують всі симптоми на інші недуги, а може, просто приховують від суспільства, що і в Україні вже є хворі. Пишу це і почуваюся старою бабцею, яка жаліється на владу. Ну, я, на відміну від бабць, звикла, що л-ю-д-и к-р-е-т-и-н-и, зокрема політики.

Сторонньому читачеві може здатися, що я надто часто називаю людей негарними словами. Не хвилюйтеся! Звичайно, я пам'ятаю правило: «Якщо якесь пояснення занадто часто виявляється єдиним, варто засумніватися в його дійсності». Але якщо ти почнеш заглиблюватися в причини людського ідіотизму, то напевне дуже скоро розчаруєшся. Бо ідіоти не мають пояснення своїй тупості. Вони не аргументують свою позицію. Вони просто повторюють вислови та дії інших ідіотів, при цьому почуваються нереально розумними й важливими персонами. Ідіоти – це сіра маса, вони не індивідуальні. Саме тому, на жаль чи на щастя, дуже часто чийсь вчинки можна пояснити лише тим, що він/вона/вони – кретин(и).

Коли я була зовсім малою, то не розуміла: чому такий-то дядько робить такі дурниці? І чому така-то тьотя каже відверту маячню? Я теж намагалася докопатися до причин ідіотських вчинків. Не вийшло.

Зараз я не звертаю уваги на дітей. (Примітка 20.05.2020: Я ніколи не вважала себе дитиною. Коли я ще намагалася пояснити дорослим якісь очевидні речі, та й просто поділитися з ними своїми роздумами, мені казали: «Боже, ти ще малеча. Та що ти розумієш в свої дев'ять/десять/одиннадцять років? Що за дурниці ти верзеш? Йди уроки вчи!» І я вирішила, що простіше прикинутися дитинкою, бо ж дорослі однаково ніколи мене не зрозуміють. Вони насолоджуються своєю дурістю та ніколи добровільно не покинуть свій затишний маленький світ, де діти не варті уваги, а вони, дорослі, завжди праві.) Діти просто... не розуміють. Але інколи я впадаю у відчай через дорослих. Бо вони могли би зрозуміти (іншими словами – пізнати принаймні основи раціоналізації та здорового скептицизму). Та навіщо їм це? Вони не хочуть навчатися, розвиватися, хоч якось тренувати мозок.

Але є й люди, тисячі й мільйони людей, таких, як я. Які бачать все крізь зелені окуляри (бо зелений – протилежний колір до рожевого). Які не вірять у НЛО, карму, гороскопи, прикмети, ворожіння та фейкам. Які вміють робити реальні прогнози. Їхні переконання не змінюються ні під чийм впливом (а якщо змінюються – то, так би мовити, під повним контролем «власників» цих переконань). На жаль, таких людей мало, занадто мало. Принаймні, я ще жодного не зустріла в реальному житті, хіба що на форумах.

03.03.2020

Сьогодні зафіксували перший випадок коронавірусу в Україні. Нарешті! Багато хто панікує, але це якраз добре. За останні тижні я продивилася багато цікавого матеріалу про різні епідемії і дійшла висновку: якщо люди НЕ бояться хвороби, вони дуже халатно ставляться до карантинних обмежень. А якщо вони, навпаки, лякатимуться COVID-19, то сидітимуть вдома як зайчики. Тож, на мою думку, нехай краще попанікують.

Головне питання – на скільки часу вистачить цього страху. Колись я вважала, що немає нічого гірше відсутності скептицизму в людей. Але зараз я розумію, що набагато

страшнішим є те, що зараз багато розумників роблять вигляд, наче вони критично мислять, і доходять до абсолютно неправильних висновків у питаннях, які розглядають «скептично»! Наприклад, що SARS-CoV-2 не існує, а всі зафіксовані випадки це просто грип. Ех, краще б ці люди залишалися звичайними ідіотами! Так би вони набагато менше шкодили собі, аніж коли вони прикидаються великими скептиками й раціоналістами...

Так чи інакше, сподіваюся, школи негайно закриють на карантин, як і дитсадки, університети і т. д. А невдовзі, мабуть, зачинять взагалі усе, крім лікарень і продовольчих магазинів.

20.03.2020

Карантину все ще немає!

В нашій області зафіксовано п'ятнадцять випадків коронавірусу, але ніхто навіть не думає не тільки вводити карантин, а й скасовувати масові заходи. На мою думку, це кричуща безвідповідальність! Хіба не очевидно, що такими темпами невдовзі підтверджених випадків COVID-19 будуть сотні? Про кількість не підтверджених випадків я взагалі мовчу...

Я поговорила з батьками. Це саме по собі дивно, бо з ними я майже не спілкуюся. Мої батьки ентомологи, повністю занурені в свою роботу, і мною не надто цікавляться. Не можу сказати, що в нас якась погана родина, та інколи я почуваюся не донькою власних батьків, а далекою малознайомою родичкою. Хоча, зрештою, я краще почуваюся на самоті, тож за «татовою лагідністю» й «материною ніжністю» не надто гину.

В усякому разі, сьогодні за вечерею я заявила, що не ходитиму до школи й на гуртки, бо там ніхто не носить масок і не дотримується дистанції в два метри. Батьки здивувалися – тато навіть припинив їсти та відсунув від себе тарілку (а для тата комахи та їжа – це святе). Я прочитала їм коротку лекцію про COVID-19, і вони погодилися, що мені краще залишатися вдома під час епідемії, навіть якщо уряд не вводить карантин.

(Примітка 20.05.2020: Думаю, останній абзац варто роз'яснити. Батьки знають, що я вмю «передбачати майбутнє», себто часто робити прогнози, які потім досить точно збуваються. Тому вони ставляться до мене серйозніше, ніж зазвичай предки ставляться до дітей. А можливо вони дозволили мені «самоізолюватися», бо почувалися винними, що не приділяють дочці достатньо уваги.)

Наступного понеділка я не піду в школу. Від сьогодні і до кінця пандемії (забула сказати, ВООЗ нарешті визнало епідемію коронавірусної хвороби пандемією) я залишатимуся вдома та навчатимуся дистанційно. Я знаю, що це правильне, розважливе рішення.

(Примітка 20.05.2020: Я знала, що це правильне, розважливе рішення. Та я не знала, що це рішення фактично рятує мені життя. А ще – що я ніколи більше не побачу своїх однокласників, вчителів та викладачів на гуртках.)

01.04.2020

І все ще жодного карантину!

Тут могла би бути приказка: «Першого квітня – брехня всесвітня!» Але, хоча сьогодні й День сміху, мені не до жартів. Я взагалі не люблю жартувати, хоча над «Теорією Великого Вибуху» регочу до сліз.

Так от. Перше квітня, і все ще ніякого карантину – ані в Україні, ані в багатьох інших країнах! Люди гуляють, компаніями їздять на відпочинок, ходять на шопінг і до ресторанів, відвідують салони краси, перукарні, клініки, торгівельно-розважальні центри, фітнес-клуби, басейни й кінотеатри. Поспішають на концерти та спортивні змагання. Кордони відкриті, тож українці радісно обмінюються з іноземцями коронавірусом. Держави, в яких немає карантину, вперто ігнорують заклики проявити розсудливість від держав, у яких карантинні обмеження є.

Хоч як добре ми (я маю на увазі український народ, а не себе) робимо вигляд, що коронавірусу не існує, неможливо приховати різке зростання захворювань на пневмонію. Я чула, що до реанімації потрапив мій шкільний вчитель географії. Бідолашний, він у групі ризику, як і сімнадцять інших вчителів у моїй школі та невідь-скільки в інших навчальних закладах...

Наразі мій мозок в ауті. Я намагаюся думати, аналізувати, але так чманію від усього, що діється!.. Навіть мій натренований на ідіотизм мозок не знає, як реагувати на все це божевілля. В розпал пандемії не зробити карантину взагалі – це... ну... Я спробувала уявити, що буде відбуватися далі. Думаю, в найближчому майбутньому хворих і померлих стане величезна кількість. Люди нарешті зрозуміють, що мають справу з новим вірусом. Уряд введе жорсткий карантин (жорсткий – це якщо пощастить), але буде пізно. Виявиться, що SARS-CoV-2 вже є майже в кожного громадянина України та сусідніх держав.

А далі передбачити щось важко. Скоріше за все, вірус еволюціонуватиме. Хтозна, на що він перетвориться? Можливо, невдовзі COVID-19 вбиватиме лише дітей, чи лише жінок, чи, чи, чи...

(Примітка 20.05.2020: Бувало, я помічала, що замість реалістично мислити починаю міркувати песимістично. Між реалізмом і песимізмом часто дуже тонкий рубіж, адже в реальному житті, на жаль, часто буває, що наші найгірші жахи збуваються. В ситуації з коронавірусом цього рубежу просто немає. Найстрашніші прогнози стали реальністю.)

10.04.2020

Я посварилася з Полею. Це не перший раз, коли я конфліктую з подругами, але все одно боляче. Поліна мені дійсно подобалася, принаймні, до 2020-го року. Потім все пішло якимось косо й криво.

В усякому разі, Поля яскраво описала мені, яка я психована психопатка й виклала пост на Фейсбуці про «психованих психопатів» та як з ними не треба дружити – не називаючи імен, звісно, але відразу зрозуміло, що це про мене. Я трохи поплакала, бо дійсно не люблю, коли мене ображають, але потім прочитала кілька класних мотиваційних статей і заспокоїлася. Якщо я когось (Полю) не влаштовую, це не моя проблема. Власне, я ще не зустріла нікого, кого я влаштовую... Та реаліст/оптиміст у мене в голові каже, що в мене ще все життя попереду та я обов'язково матиму вірних друзів-скептиків. Чи не скептиків. Можливо, я виросту копією Шелдона з «Теорії Великого Вибуху»? Здається, ми схожі, бо я теж, м'яко кажучи, погано вмю комунікувати з людьми. Та незважаючи на це, Шелдон має Леонарда. Я точно знайду друзів!

(Примітка 20.05.2020: Я й не підозрювала, як скоро це станеться. Друзі потрібні навіть скептикам.)

(Примітка 20.05.2020: А ще цей запис за 10.04.2020 вийшов дуже оптимістичним. Добре, що в моєму щоденнику є і веселі нотки.)

20.04.2020

Сьогодні я вперше за місяць вийшла на вулицю. Вдягла респіратор, захисні окуляри, рукавички та пішла до магазину по хлібчик. Перехожі витріщалися на мене так, наче я мала оленячі роги. Декілька молодих хлопців і дівчат мали маски, решта – без жодного захисту.

Проте мені здається, що люди починають щось підозрювати. Де-не-де на Фейсбуці з'являються стривожені дописи: «Нас обдурюють! Ми всі загинемо!», «Коронавірус – це нова зброя уряду!», «Лікарні забиті!». Ідіотів, які пишуть «в мене немає знайомих, хворих на пневмонію, отже, ніякого вірусу не існує», поменшало. Під кожним коментарем на кшталт «У вас є знайомі хворі на коРоНаВіРуС? Покажіть мені їх!» збирається по кільканадцять відповідей від тих, у кого раптово померли родичі чи друзі. Петиція, автор якої вимагає негайно ввести карантин в Україні, за тиждень зібрала 25 000 дописів.

Але поки що карантину немає, тому ніщо не завадило концерту відомого поп-співака відбутися в Жовтневому палаці у Києві. 2000 глядачів. Чекаймо спалаху COVID-19 за два тижні!

Ніщо не завадило відбутися багатотисячній хресній ході в моєму місті. Щоразу, коли я думаю про це, аж млосно стає. Мені в прямому сенсі лячно уявити, що буде коїтися за тиждень-другий в лікарнях.

Ніщо не завадило відбутися й щорічному величезному ярмарку у Львові, на якому зібралися майстри з усієї України. Я читала, що кілька майстрів відмовилися від участі в ярмарку. Кілька. З кількасот.

Я нічого не можу вдіяти. Я лише дитина, та навіть якби я була дорослою, це нічого не змінило би. Якщо люди кретини, їм вже не покладеш мозок до голови, це я за свої тринадцять років життя вивчила.

01.05.2020

Карантин вже тиждень, як введено, та він вже не допоможе. Я панікую. Уряд теж панікує. Тести на ковід робити не встигають, в лікарнях немає вільних місць. Офіційна статистика вочевидь не точна, але й без неї зрозуміло, що все дуже погано. Зараз в Україні панує хаос, все дуже плутано. Ідіотів які не вірять в коронавірус не залишилося. Всі страшенно налякані й сидять вдома, та чи врятує це нас?.. Не впевнена. Водночас сталося чудове. Вчора я наштовхнулася на форум під назвою Cheerful Sceptic – «Веселий скептик». На цьому форумі скептики та раціоналісти з усього світу обговорюють останні події, пов'язані з COVID-19, перетирають промови політиків на зубах, обурюються чи схвалюють дії своїх співвітчизників/сусідів/уряду/родичів і просто спілкуються. У цьому форумі я почувуюся як риба у воді. Вперше за кілька місяців я по-справжньому щаслива! (Примітка 20.05.2020: Це дуже тупо, але мені дійсно ніколи не спадало на думку пошукати в Інтернеті форуми скептиків. Я мала інтернет-друзів, але спілкування з ними не дуже виходило.)

Я просиділа на форумі цілу ніч. Написала пост про ситуацію з коронавірусом в Україні. Американці шоковані, вони й не уявляли, що в нас все так погано! Мені написав хлопець з США, Майкл. Він ще більший скептик, аніж навіть я! Ми балакали кілька годин без угаву. Це так круто!

Майкл хоче написати книгу про коронавірусну хворобу в різних країнах та скептицизм, тобто, фактично, забезпечити існування форуму в паперовому вигляді. Батько

Майкла має своє видавництво, тож це цілком реально. Я розповіла Майку, що веду щоденник, і він запропонував мені частково занести мій щоденник до своєї книги, як розповідь про Україну. Ва-а-ау! Вау!

(Примітка 20.05.2020: Звичайно, будь-який розсудливий дорослий (тобто мало хто) прочитав би мені лекцію про кібербезпеку. Але Майкл видавався і видається мені справжнім чотирнадцятирічним хлопцем, а не педофілом, кібергрумером чи ботом. Я знайшла його в соцмережах, знайшла видавництво його батька. Ані двадцять днів тому, ані зараз я не бачу небезпеки.)

11.05.2020

Все жахливо.

Жахливожахливожахливожахливожахливожахливо.

Лише зараз, в хаосі минулих подій, я усвідомила, що кожен, хто захворіває на COVID-19, вмирає. Тобто вірус таки еволюціонував. І тепер вже не важливий ані вік хворого, ані супутні захворювання.

Я не знаю, не знаю, як так сталося, але...

Майже всі лікарі загинули. Лише десятки й одиниці залишилися в живих, та залишаються в лікарнях.

Біля лікарень лежать трупи. Це ті, хто прийшов у останній відчайдушній надії на порятунок.

Біля церков теж трупи. І на дорогах трупи.

Лише кілька депутатів Верховної Ради ще живі. Президент також вижив.

За моїми грубими підрахунками, загинуло дві треті населення України.

Мене весь час переслідує відчуття, що я у чужому тілі, що все це відбувається не по-справжньому. Адже ми не у фільмі. Це не може бути насправді.

Не може?..

P. S.: Щойно я дізналася, що Поліна померла.

20.05.2020

От і все.

Померли всі. Майже всі. В живих залишилося лише кількадесят тисяч громадян України. Всі мої однокласники, вчителі, знайомі, всі ті, кого я називала друзями, – всі вмерли.

Останні три тижні проминули в хаосі й паніці, але зараз я відчуваю якийсь спокій. Смерті начебто припинилися. Коронавірус пронісся над Україною, як ангел смерті над Єгиптом, та вбив тих, кого мав убити (точніше, вбив, кого вбив, адже я не вірю в долю). Не зрозуміло, що зараз робити та що буде з нами відбуватися. Головне – що я вижила, мої батьки вижили, і ці кількадесят тисяч українців вижили, і зараз нам потрібно докласти зусиль, щоб не померти. Почуваюся, як Віра в кінці роману Агати Крісті «І не лишилось жодного» – вона залишилася живою, коли всі інші померли, а тоді наклала на себе руки. Та я не самогубця, звичайно!

Дивний цей стан спокою, адже померло дуже багато людей і треба панікувати. Але в мене психологічна травма, тож, мабуть, все нормально. Головне не накоїти дурниць на кшталт суїциду.

Я відредагую свій щоденник та надішлю його Майклові. Я впевнена, що життя продовжуватиметься, хоча не знаю, як саме. Зараз я втомилася, а завтра постараюся зрозуміти, що буде далі.

Я закінчила щоденник. Але треба якось гарно його завершити? Може, Сократовою мудрістю? Може, треба ще щось пояснити? Наприклад, чому я з батьками вижила, а мільйони населення України – ні? Тому що залишалася вдома. Це начебто легко, але майже ніхто не залишався вдома весь час.

М-да, кінцівка виходить дещо зім'ята... Але напишу одне.

Будьте скептиками, і все буде добре!

Від автора

Даний твір (тобто щоденник) засновано на реальних подіях, але він, звичайно, належить до жанру антиутопії. Це лише один, найбільш песимістичний, можливий сценарій розвитку подій, пов'язаних з поширенням коронавірусної хвороби Україною. Даним твором автор не хотів нікого образити.